

ראויה – פרק ג'

המתח שהיה אצור בתוכי הלך והתפוגג עם כל קילומטר שהאוטובוס כבש. בירידה לכביש 6 כבר הצלחתי להישען אחורה ולהסתכל על הנוף.

“למה את לא הולכת לישון? יש לך מלא זמן.” שלוימי פתח עין אחת, מציץ עלי. הוא קיים את הבטחתו ושתק מתחילת הנסיעה. לא האמנתי שהוא יצליח, אבל הוא נרדם עוד לפני בנייני האומה, ככה שלא היה קשה לו במיוחד.

“למה אתה לא שם את הכובע למעלה? זה לא נוח לישון ככה, והוא מתקלקל.” הצבעתי על הכובע שהיה מונח על הברכיים שלו.

“את יודעת כמה כובעים איבדתי ככה? וכמה פעמים ביליתי במחלקת אבדות של אגד בכל מיני ערים? וזה עוד במקרה הטוב שהכובע אבד לפני שנפלה התגית של השם.”

צחקתי. יכולתי לדמיין אותו נוסע למחלקת אבדות נידחת, מאבד גם את הכובע של שבת בדרך לשם, מפשפש בין עשרות כובעים.

“ומצאת?”

“לפעמים כן ולפעמים לא. אמא שלי אמרה שהיא קונה לי כובע חדש רק אחרי שחיפשתי בכל הדרכים. וגם זה רק פעמיים בשנה.”

“וואו, נדיב מצדה. היית ילד יקר.”

הוא שתק, מסתכל בעקשנות על הרצפה האפורה של האוטובוס. מיהרתי להסיט את הדיון.

“ואם איבדת את הכובע בפעם השלישית?”

“עבדתי בלילות או בבין הזמנים כדי לקנות לעצמי כובע חדש.”

“עבדת?” הייתי מופתעת. טוב שאמא לא ידעה את זה מראש, בכלל לא היה לי סיכוי.

“כן. לפעמים שטפתי את הביס-מדרש כשהעובד לא הגיע. או שמרתי על נפטרים בלילות.”

“אל תספר לי דברים כאלה,” הצטמררתי.

“את שאלת,” הוא צחק בחזרה.

“אבל מאז החתונה לא איבדת שום כובע,” נזכרתי פתאום, אחרי כמה דקות של בהיה בחלון.

הוא צחק שוב, הפעם נבוך.

“הייתי לחוץ ממך, לא רציתי שתחשבי שאני שלומפר.” כאילו שזה עבד לך. “אברומי המליץ לי לא להניח את הכובע בשום מקום, חוץ מבבית, ועל השולחן לידי בשיבה. אז אני משתדל. וגם היו כמה פעמים שחזרתי לכל מיני מקומות לחפש אותו. אמא שלי אמרה שהיא נעלבת מזה שאת מצליחה להפחיד אותי יותר ממנה.”

“לא סיפרת לי את זה אף פעם,” בררתי מילים, לא שואלת אם אני באמת מפחידה.

“התביישתי ממך.” הוא מפתיע היום. נראה שנסיעה למירון מוציאה ממנו דברים.

“ממני? למה?”

“אמ...” הוא מגמגם, אני לא רגילה לזה. “כי... אני יודע שבהתחלה לא רציתם אותי בגלל שאני שלומפר.”

“אמ...” הוא מגמגם, אני לא רגילה לזה. “כי... אני יודע שבהתחלה לא רציתם אותי בגלל שאני שלומפר.”

קמצתי אגרופים בכעס.

עמדתי ליד המחיצה. למרות העקבים אמא עדיין יכלה להסתכל עלי מלמעלה, אבל היא לא הסתכלה עלי בכלל, היא הסתכלה על המעגלים, לנקודה שעליה הצביעה דודה רבקה, מבטה מכווץ בשביעות רצון מרוכזת. "תראי," היא אמרה לי. "הוא ממש כמו שאמרו עליו. עדין ומכובד, ונראה רציני ובעל מידות."

"אני לא מצליחה לראות אותו." התרוממתי על קצות אצבעותי, ללא הועיל. "הנה, זה שם. ליד הבחור שרוקד ב... התלהבות. מימין. עם הזקן הקטן."

"רובם עם זקן קטן," לא התאפקתי, אבל הצלחתי לאתר את הבחור שאמא הצביעה עליו. התאכזבתי. הוא היה חמור סבר, רציני מאד, ורקד כאילו הוא רוצה בכלל להיות במקום אחר. החבר שליידו הפנט אותי. הוא פיזז, חליפתו הפתוחה מתנופפת לצדדים, הפנים שלו מאירות. התזמורת הרעימה "וטר לבנו, לעבדך באמת". הוא קפץ עם כולם, שר את המילים בעיניים עצומות. ראו שהוא ממש חושב עליהן. בהיתי בו כמה שניות, מקרין טוב, עד שהתעשתתי והססתי את המבט אל הבחור הנכון. הוא לא קפץ בכלל.

"מה את אומרת?" אמא שאלה.

"אה... נחמד. רציני, כמו שאת אומרת," מלמלתי, מנסה להסוות אכזבה.

"רציני זה דבר טוב," אמא אמרה לי בחומרה, מחייכת לדודה רבקה שהתקרבה אלינו שוב.

"נו, ראיתן אותו?" היא שאלה. תמיד היא היתה הדודה המועדפת עלי, אבל עכשו ניסיתי להתחמק ממנה. איך היא מציעה לי בחור שנראה כאילו מעולם לא השתמש בפונקציית הצחוק שלו?

"כן." אמא הסתכלה בפליאה על חוסר ההתלהבות שלי. "דבורה חושבת שהוא רציני מדי. לא מבינה למה. מה את רוצה, בדיחן?"

"רציני מדי?" דודה רבקה התקרבה למחיצה, גוררת אותי אחריה. אמא הצטרפה. התבוננו במעגלים. ניסיתי לא להסתכל עליהם, לא על המועמד חמור הסבר, ולא על החבר שלו, השופע. "איך אפשר לחשוב עליו שהוא רציני מדי? הנה, הוא יוצא מהמעגל, עכשו אולי תוכלי לראות יותר טוב." החליפה הפתוחה התנתקה מהרוקדים, הבחור שבתוך החליפה נעמד בצד, לוחץ בהתלהבות יד למישהו. אפשר היה לכבות את התאורה באולם, הפנים שלו היו מספיקות. אמא הסתכלה עליו מבועתת, הלב שלי פירפר, נחבט בכלוב הצלעות שלו.

אפשר היה לכבות את התאורה באולם, הפנים שלו היו מספיקות. אמא הסתכלה עליו מבועתת, הלב שלי פירפר, נחבט בכלוב הצלעות שלו.

"את מתכוונת לשלומפר הזה?" היא שאלה בתדהמה את דודה רבקה

"הוא לא שלומפר." היא נעלבה במקומו. "זהו בחור רציני ומתמיד. ויש לו מידות טובות. אשתו תהיה מאושרת." דודה רבקה התגוננה, לרגע תהיתי איך זה להיות האחות הקטנה של אמא. בחנתי את הגובה שלו, הוא היה יחסית גבוה. גם הם יורידו אותי בגלל זה? ניסיתי לדמיין אותנו עומדים ביחד, עם השטריימל הוא בטח יהיה עוד יותר גבוה. ניראה כמו הגמד והענק.

"תראי את החולצה שלו, זה לא לבן, זה. והחליפה הפתוחה. וראית איך הוא רקד? כאילו אף אחד לא מסתכל עליו."

דודה רבקה שתקה, מובסת. אני שתקתי גם. היתה לי תכנית.

בבית, כשאבא היה בסביבה, נשמתי עמוק ואמרתי לאמא שחולצות אפשר להלבין, אבל אם יש בחור שרוקד כאילו לא רואים אותו – אני רוצה פגישה.

"זה לא הייתי אני," הבטחתי לו עכשו. אולי יום אחד אצליח לספר לו מה הרגשתי שם, על קצות האצבעות, ליד המחיצה.

"את לא חושבת שאני שלומפר?" תקוה היתה בקול שלו.

צחקתי במבוכה.

"אני לא חושבת שזה משהו שאפשר לחשוב עליו כך או אחרת," ניסיתי להיות כנה. "אבל זה לא מפריע לי בכלל." לא לגמרי הצלחתי.

הוא צחק, כהרגלו. אבל מתחת לצחוק שמעתי שאריות של מרירות, שלא כהרגלו.

"עוד כמה זמן מגיעים?" הוא פיהק והתמתח. תהיתי כמה שעונים הוא איבד לפני שהתייאש והפסיק להחזיק אחד.

“לא המון.” הצצתי בשלי. “בערך עשרה שירים.”

“כמה זה בדקות של בני אדם?”

צחקנו. ואפילו שהוא לא קיים את ההבטחה שלו להיות בשקט – לא היה אכפת לי בכלל.

*

עלינו את הכביש בהר מירון, מוקפים בהמון אדם חוגג. אולי עלינו זו מילה שיתופית מדי. שלוימי רץ קדימה ואני ניסיתי להדביק את הקצב.

“אפשר יותר לאט, בבקשה?” התנשפתי לו, “יש פה המון אנשים, אני מפחדת ללכת לאיבוד.”

“אם תלכי לאיבוד פשוט תיגשי לנקודת המשטרה, ואז יקראו לי ברמקול ‘מי שאיבד אישה בשמלה כחולה מתבקש לגשת – – רגע, זה כחול, נכון?’”

“זה טורקיז, שלוימי, ‘גלגלתי עיניים בייאוש’, ‘וזאת לא שמלה, זאת חולצה.’”

“טוב, אם את הולכת לאיבוד תגידי להם שיכריזו על שמלה כחולה, שאני אזהה.” הוא הגביר שוב את הקצב, שיכור מהאווירה ומהרעש.

בכניסה למערה עצרנו, עמדנו בצד. הקולות נחלשו פתאום, מתנפצים על דפנות הבועה שלנו. שלוימי הצביע על השער החיצוני. “בעוד כמה זמן ניפגש?”

“כמה זמן אתה צריך?” שאלתי, חוששת לשמוע את התשובה.

“אמ... שלושה ימים זה בסדר לך?” הפה שלי התעגל בבעתה. הוא צחק.

“אני יודע, אני יודע, לא הבאת מברשת שיניים. נתפשר על שעה וחצי?”

“שעה וחצי זה מצוין.”

“יופי. ניפגש בדיוק פה.” הוא הצביע שוב.

“למקרה שלא תזהה, עם כל האש הזאת בעיניים שלך – אני אהיה האישה בשמלה הכחולה.” נופפתי לו, שלחתי רגל קדימה. הבועה התפוצצה.

“למקרה שלא תזהה, עם כל האש הזאת בעיניים שלך – אני אהיה האישה בשמלה הכחולה.” נופפתי לו, שלחתי רגל קדימה. הבועה התפוצצה.

נכנסתי פנימה. הלכתי צמודה לקיר, מנסה להתרחק ככל האפשר מההמולה ומהבלגן. מוזיקת טרנס התחילה לפעום בקירות, מתקנת נשמות ומקיימת הבטחות. מצאתי לי פינה והצטנפתי אל הקיר, מנסה להתגונן מההמולה הרועמת. ניסיתי להגיד תהלים, אבל המילים קפצו לי מול העיניים. לא הצלחתי להתרכז. סגרתי את הספר, השענתי את הראש על הקיר, מנסה לא לחשוב על כל האנשים שנגעו בו לפני. עצמתי את העיניים ורק אמרתי, “השם”. הרעש מסביב דהה ונמוג והיינו רק הוא ואני. התפילה שלי לא היתה צריכה סידור, או מילים. היא פשוט היתה. לא ידעתי איפה אני, או מה השעה. הייתי בת שלו, עטופה באהבה. מחובקת.

המציאות הסתערה עלי כשפתחתי את העיניים, כאילו ארבה לי שם כל הזמן. השעון הוכיח ששעה וחצי עוברות מהר כשאת בעולם מקביל. אישה אחת עמדה והסתכלה עלי בעיניים גדולות. היא הסיטה אותן כשהסתכלתי עליה. היתה לה מטפחת גבוהה בצבע ורוד פוקסיה, ששלוימי בטח היה מגדיר ‘אדום’. הייתי אליה כשקמתי לצאת.

“א... תסלחי לי, היא פנתה אלי בקול לוחש. הסתובבתי בפליאה.

“את יכולה לברך אותי?” הגדילים של המטפחת זזו כשהיא דיברה.

“דווקא אני?” לא הבנתי.

“כן.” אש לוחשת בערה בה, “אני מסתכלת עליך כבר המון זמן. יש לך פנים קדושות. איך שישבת שם ודיברת עם הקדוש ברוך הוא, וראיתי כמה את קרובה אליו. אמרתי לעצמי אני רוצה שאישה כזו קדושה תברך אותי.”

“אני לא קדושה בכלל, בקושי אישה.” ניסיתי לסגת, אם שלוימי לא איבד את הראש או את השעון – הוא כבר מחכה לי בחוץ, בטח מתחיל לדאוג.

“את קדושה,” היא תפסה לי את היד. מתעקשת. “תברכי אותי.”

“מה לברך אותך?” נכנעתי. רוצה שתעזוב את היד שלי.

“איך קוראים לך?” היא התעלמה מהרצון שלי.

“דבורה.” הבנתי שהדרך המהירה ביותר החוצה עוברת בשאלות שלה.

“עורי עורי דבורה עורי דברי שיר,” היא ציטטה בעיניים דולקות. כמעט עניתי לה בהמשכו של הפסוק. שחררי אותי כבר!

“את קרויה על שם דבורה הנביאה, דבורה הצדיקה, דבורה אשת לפידות!” הטון שלה הפסיק ללחוש, עלה ממילה למילה, משיא לפידים.

“אני קרויה על שם סבתא שלי, שלא הכרתי בכלל, ואמא שלי לא אהבה, לא עניתי לה.

“דבורה הנביאה, בבקשה תברכי אותי,” היא הורידה את הטון והעלתה את עוצמת הדרמה.

“מה לברך אותך?” קיווייתי שהפעם אקבל תשובה קונקרטיית.

“תברכי אותי שאני אזכה להיות קרובה לקדוש ברוך הוא, כמו שאת קרובה אליו.” היא הרכינה את הפנים שלה אלי, נסוגותי אחור, טיפה. איפה שלוימי כשצריך אותו? שיבוא להציל אותי ממנה. “שאני אזכה להרגיש את האור ואת הקדושה.” היד הפנויה שלה נפרשה כלפי מעלה. היא הרימה ראש אל תקרת המערה. “ותברכי אותי שגם הילדים שלי יזכו. שיחזרו בתשובה שלמה. שני בנים ובת יש לי, שיהיו בריאים. וגם לשלום בית, שיהיה בריא גם הוא.” היא התיזה את המילים האחרונות.

ברכתי אותה, מילה במילה כמו שביקשה.

“אני מברכת אותך,” הגברת תפסה גם את היד השנייה שלי, עוצמת עיניים. “אני מברכת אותך שתזכי לשלום בית, ולנחת מהילדים שלך.”

“אין לי ילדים.” רציתי לחלוק אתה את הרסיס הזה, ידעתי שהיא לא תבין.

“אז אני מברכת אותך בזרע של קיימא. רגע, בעל יש לך?” היא פקחה עיניים לרגע. הנהנתי.

“ישתבח הבורא על זה.” גדילי הפוקסיה הריעו ביחד אתה. “שיהיה בריא. אז שיהיה לך שלום בית, צדיקה, ופרנסה בשפע. ושתזכי לזרע של קיימא. בן זכר עוד השנה. בזכות הצדיק רבי שמעון ובזכות כל הצדיקים.” רציתי את הידיים שלי בחזרה, אבל לא היה לי סיכוי. הקירות התחילו לסגור עלי.

“ישתבח הבורא על זה.” גדילי הפוקסיה הריעו ביחד אתה. “שיהיה בריא. אז שיהיה לך שלום בית, צדיקה, ופרנסה בשפע. ושתזכי לזרע של קיימא. בן זכר עוד השנה. בזכות הצדיק רבי שמעון ובזכות כל הצדיקים.”

“ושיהיה לך הכל בקלות, בלי קשיים ובלי בעיות רפואיות. ושרק תהיי שמחה כל הזמן, גם את וגם בעלך הצדיק.” רציתי להגיד שבעלי הצדיק ישמח מאד אם אצא אליו עכשו. במקום זה אמרתי “אמן” על כל ברכה בנפרד ועל כולן ביחד. “ותזכרי תמיד שאת אישה קדושה,” היא התרטה בי, שיחררה לי את הידיים וזא חייבקה אותי חיבוק אמיץ. הפסקתי לנשום, הבטחתי לזכור. הייתי מוכנה להבטיח כל דבר כדי להשתחרר. חמקתי ממנה, רצתי החוצה, לנקודת המפגש שלנו. מקווה ששלוימי עדין מחכה בה ולא הלך לתחנת המשטרה. הטלפון שלי הראה מגוון שיחות שלא נענו, כל אחת ממספר אחר. נגמרה לו הבטריה, הוא ניסה לחפש אותי שבע פעמים.

הוא עמד שם, בדיוק במקום שהבטיח. מעלה עשן מרוב לחץ. “דבור,” הוא רץ לכיווני כשראה אותי מרחוק. “מה קרה? דאגתי.”

לא הצלחתי לענות לו. כל הדמעות של השבוע האחרון, הזכרונות, השיחה שלנו בדרך. כל החיבוק הזה מה, כל גדילי הפוקסיה, כולם קרסו בתוכי להתקף צחוק חסר שליטה. לא נשמתי, לא יכולתי להסביר מה קרה. כשחושבים על זה, אולי לצחוק במקום לבכות זה לא רעיון רע כל כך. שלוימי התבונן בי המום, נראה היה שעוד רגע הוא הולך להמשיך לחפש אותי.

“אישה אחת,” הצלחתי להגיד בסוף, נשנקת, “חיבקה אותי. אמרה שאני קדושה.”

**

לתגובות: reuya100@gmail.com